

ίππεις και τετρακισχιλίους περίπου πεζούς, δὲν εἶχον κινηθῇ.

— Σπεύσατε! ἐμπρός ἀμέσως ἢ ἐφ' ἑδρεία!... διότι ἡ ἀναβολὴ εἶναι ὀλεθρὸς! ἀνέκραξεν αὐθις ὁ Μαμφρέδης.

Ἄλλ' ἡ αὐτὴ ἀκίνησίᾳ... Τότε ὁ βασιλεὺς ἐνόησε τὴν προδοσίαν, καὶ ἡ καρδιά του ἤρchiσε νὰ τρέμῃ.

Πλησιάζας δὲ πρὸς αὐτούς, ἐφώνει ὡς μαινόμενος:

— ὦ, πιστοὶ μου βαρόνοι, κινηθῆτε, σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σας, εἰς τὰ τέκνα σας... δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνθυμῶμαι τὴν τῶρα τὰς εὐεργεσίας μου... ἀλλὰ σκέφθητε τὴν τιμὴν σας, τὸ αἷσχος...

— Σκεπτόμεθα τὴν ψυχὴν μας... θέλομεν τὴν ἄρσιν τοῦ ἀφορισμοῦ.

— Τί λέγετε; Δὲν ἐπολεμήσατε μετ' ἐμοῦ κατὰ τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου;... Δὲν διετρεῖξατε, πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους, ἔνοπλοι τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα; Τώρα δὲν σὰς λέγω νὰ ἐπιδράμετε ξένην χώραν, ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὸ βασίλειον...

— Τὸ βασίλειον εἶναι ἰδικόν σας, ὑπερασπίσατέ το, ἂν δύνασθε.

— Ναί, θὰ δυνήθω, ἀλλὰ μεθ' ὕμῶν... Συνειθισμένοι νὰ στρατεύετε ὑπὸ τὸν αἵματόν τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου, δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε αὐτόν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νίκης. Ἐκπληρώσατε τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον ὠρκίσθητε ἐν Μονρεάλε καὶ ἐν Βενεβέντῳ... ὦ! δώσατε καὶ δευτέραν φοράν τὸν θρόνον εἰς τὸν Μαμφρέδην...

Οἱ βαρόνοι, ἀντὶ ἀπαντήσεως, διέταξαν τοὺς σαλπικτὰς αὐτῶν νὰ σαλπίσωσι καὶ ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὴν μάχην...

Ἀπίστευτος προδοσία, ἂν μὴ αἱ ἱστορίαι τῶν χρόνων ἐκείνων, καὶ αἱ ὑπὸ τῶν Γιβελλίνων καὶ αἱ ὑπὸ τῶν Γουέλφων γραφεῖσαι, ἀνέφερον αὐτήν.

Οἱ Νεαπολῖται βαρόνοι, ὡς ἄλλοτε οἱ Πολωνοί, ὅτε ἐκινδύνευε τὸ βασίλειον, προσήρχοντο ἐφιπποὶ, καὶ ὡς ἐκεῖνοι ἀπετέλουν τὸ κύριον καὶ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατοῦ.

Ὁ ἀναγνὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Πολωνίας θαυμάζει τὴν μεταξὺ τοῦ Πολωνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ταγμάτων τῶν Νεαπολιτῶν βαρόνων ὁμοιότητα...

Ἡ αὐτὴ πολυτέλεια, ἡ αὐτὴ ἀστασία, αἱ αὐταὶ ἔξεις.

Κατὰ τοῦτο διέφερον μόνον, ὅτι οἱ μὲν Πολωνοὶ ὑπερήσπιζον ὅ,τι ἐνόμιζον ἐλευθερίαν· οἱ δὲ Νεαπολῖται, τὴν μοναρχίαν. Ὁ Μαμφρέδης, μὴ ἔχων πεποιθήσιν ἐπ' αὐτῶν, τοὺς ὑπέβαλλεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἐλπίζων ὅτι ἡ παρουσία του ἐν τῷ στρατῷ θὰ τοὺς ἐχαλιναγώγῃ. Πῶς ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν ἐλπίδα του ταύτην ἔβλεπε τότε...

Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θεώμενος ἔντρομος τὴν ἀκατανόμαστον ἐκείνην δειλίαν... ἐπὶ τέλους εἶπεν:

— Ἀφρων!... καὶ παρεκάλουν αὐτούς! Εἶτα ἀνήγειρε τὴν χεῖρα, ὥσει θέλων νὰ καταρασθῇ... ἀλλ' αἰφνης:

— Ὁχι, εἶπε, δὲν εἶναι ἄξιοι τῆς

κατάρτας μου... καταδικάζω αὐτούς νὰ ζήσωσιν... Εὐτυχὴς ἐγὼ!... διότι, ὡς ὁ θρόνος, δὲν εἶναι εἰς χεῖρας των καὶ ἡ δόξα μου καὶ ἡ φήμη μου.

Καὶ στρέψας τὸν ἵππον του, παρώρμα αὐτὸν διὰ τε τῶν κραυγῶν καὶ τῶν πτερνιστῆρων, εἰς ἀκατάσχετον δρόμον...

Τότε συνέβη παράδοξόν τι... Ὁ ἀργυροῦς αἵτός, ὃν εἶχεν ἐπὶ τοῦ κράνους του, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου... Ὁ Μαμφρέδης ὠχίρασεν, ἰδὼν τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον οἰωνόν, καὶ εἶπε:

— Hoc est signum Dei... ἀληθῶς σημεῖον τοῦ Θεοῦ εἶναι τοῦτο, διότι τὸν αἵτόν ἐγὼ αὐτὸς εἶχον προσαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ κράνους κατὰ τρόπον, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ πέσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, συνεκέντρωσεν ἄπασαν αὐτοῦ τὴν γενναϊότητα, καὶ — ἀφοῦ δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ζήσῃ — ὤρμησεν ὅπου λυσσώδεστῶρα ἐμαίνετο ἔτι ἡ μάχη, ὅπως ἀποθάνῃ ἐκεῖ ὡς βασιλεὺς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν παρετῆρει προσεκτικῶς· ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος εἶχε προσλάβῃ ἐν ἐκ τῶν ὅλως ἰδιαζόντων ἐκείνων σχημάτων, ἅπερ παρέχει ἡ συνήθεια τῶν δικαστικῶν καθηκόντων.

Ὡμίλει βραδέως, μετὰ σαφηνείας, μεταχειριζόμενος τὴν κατάλληλον λέξιν, ἀνευ περιττῶν φράσεων.

— Λέγετε ὅτι γνωρίζετε τὸν κ. Βαροδᾶν πρὸ πολλοῦ, ὑπέλαβεν ὁ δικαστὴς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εὐθέως εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ λέξεις, ἀναμφιβόλως εἰσθε ὁ ἐμπιστευτικὸς φίλος του...

— Καθὼς αὐτὸς εἶναι ὁ ἰδικός μου, κύριε.

— Τότε σὰς ὡμολόγησεν ὅτι εἶχε χρηματικὰς στενοχωρίας...

— Αὐτός! ὁ κ. Βαροδᾶς εὐρίσκεται εἰς λίαν εὐπορον κατάστασιν, τὴν ὁποίαν ὑπολογίζω ὡς ἀποφέρουσιν εἰσόδημα δεκαπέντε τοῦλάχιστον χιλιάδων φράγκων...

— Πιστεύω ὅτι ἀπατάσθε. Διότι ἐν τῇ ἐρεύρῃ, ἥτις ἐνηργήθη, δὲν εὐρέθη οὐδὲ ἴχνος χρηματικῶν ἀξιών...

— Διότι εἶναι κατατεθειμένοι ἐν τινι πιστωτικῷ καταστήματι...

— Θὰ εὐρίσκοντο αἱ ἀποδείξεις. Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτά· αἱ ὁμολογίαι αὐτοῦ τοῦ κυρίου Βαροδᾶ ἀντιφάσκουσιν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν. Λέγετε λοιπὸν ὅτι δύνασθε νὰ μὰς δώσητε τὴν ἄμεσον ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ ἐνοχοποιηθέντος...

— Μάλιστα, κύριε. Ἡ ἀπόδειξις αὕτη, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω εἰμὴ προφορικῶς, θὰ σὰς ἐπιβεβαιωθῇ δι' ἐγγράφου σχεδὸν αὐθεντικοῦ καὶ διὰ μαρτυριῶν. Ἄλλ' ἐν πρώτοις μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν ἡ ἐφημερίς ἔγραψεν ἀκριβῶς ὀρίζουσα ὅτι τὴν Πέμπτην κατὰ τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας περίπου, ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλήμα, περὶ οὗ πρόκειται...

— Τοῦτο εἶναι ἀκριβές.

— Ἐλοιπόν, κύριε, σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἀκούετε καλῶς—καὶ ἐπὶ πλέον θὰ ἀποδείξω τοὺς λόγους μου—ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης, κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ὁ κ. Βαροδᾶς ἦτο εἰς τὸν οἶκόν μου... Κατοικῶ δὲ εἰς Πασσύ. Καὶ μὲ τὴν μεγίστην ἄρα ταχύτητα θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἀννης πρὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμισείας... συμβαίνει λοιπὸν σύγχυσις, τὸ ἐπαναλαμβάνω, συμβαίνει παρενόησις. Ὁ κ. Βαροδᾶς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγοροῦσιν...

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ μικρὸν σιγὴ.

— Γνωρίζετε καλῶς, κύριε, εἶπεν ὁ δικαστὴς προσηλθὼν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοὺς μεθ' οὗ συνδιελέγετο, ὅτι διακινδυνεύετε...

— Ἐπειδὴ λέγω τὴν ἀλήθειαν!

— Παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς φιλίας, ἐκτεινομένης πέραν τῶν λογικῶν ἐπιχειρημάτων...

— Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι!...

— Περιμένετε!...

Ὁ δικαστὴς ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ βάρους καὶ εἶπε:

— Προσαγάγετε τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Πολλὲ ἡσθάνθη αὐτὸν ὠχρίωντα. Ἀόριστος ἀγωνίας ἐπέβη τὴν καρδίαν του.

Ὁ Βαροδᾶς ἐνεφανίσθη συνοδευόμενος ὑπὸ δύο κλητῆρων.

Ἦτο αὐτός, ἦτο ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία μορφή του μετὰ τῶν ὀστεωδῶν καὶ ζωηρῶν διαχρώσεων αὐτῆς, μετὰ τῶν τεθλιμμένων βλεμμάτων του.

Ἄλλ' ὁ Πολλὲ δυσκόλως κατάρθρωσε νὰ καταστείλῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως. Συνήθως, καὶ πρὸ δύο ἔτι ἡμερῶν, ὁ Βαροδᾶς ἔφερε τὴν μακροτάτην γενειάδα του, γενειάδα ξανθὴν λευκίζουσαν, γενειάδα πλουσίαν.

Ἦδη δ' ἡ γενειὰς αὕτη ἦτο βραχεῖα, διχαζομένη εἰς δύο ὀξείας προεκβολάς, τοῦθ' ὅπερ μετέβαλλε καὶ ἀνεκαίνιζεν ὁλόκληρον τὴν φυσιογνωμίαν.

Ὁ Βαροδᾶς εἶδε τὸν Πολλὲ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀνασκήρτησιν, ἣν εὐθὺς ἀντελήφθη ὁ δικαστὴς.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον; ἠρώτησε τὸν Βαροδᾶν.

— Ἄν μὲ γνωρίζῃ! ἤρξατο ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος.

— Εὐαρεστήθητε νὰ τηρήσητε σιγὴν, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀρκετὰ ψυχρῶς. Τὸν κύριον ἐρωτῶ.

Ὁ Βαροδᾶς ἀνωρθώθη εὐρύων τὸ στήθος του, ὡς ἵνα τὸ πληρώσῃ δυνάμει καὶ ἄερος, καὶ εἶπεν ἀπλῶς:

— Μάλιστα, κύριε.

— Ο κ. Πολλέ, επανέλαθεν ὁ δικαστής ρίπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ἵνα ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα, ὁ κ. Πολλέ βεβαίως ὅτι διήλθατε τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Βαροδὰς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὴν γῆν· ἐλαφρὰ δὲ συστολὴ συνέσπασε τὰ χεῖρά του, καὶ μεταξὺ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ ὁ φίλος του παρετήρησε βλέμμα βαρυαλγές καὶ ἰκετευτικόν.

— Ὁ φίλος μου, ὁ κ. Πολλέ, δυστυχῶς ἀπατάται, εἶπεν ὁ Βαροδὰς.

— Ἄλλ' ὄχι! ὄχι! ἐφώνησεν ὁ κ. Πολλέ. Γνωρίζω κάλλιστα ἐγὼ ὅτι διήλθομεν τὴν ἐσπέραν, παίζοντες ζατρίκιον...

Τὴν φορὰν δὲ ταύτην, λίαν ξηρῶς, διὰ τόνου σχεδὸν σκληροῦ, ὑπέλαθεν ὁ Βαροδὰς :

— Ἐχετε λάθος. Ἐλπίζω ὅτι ὁ κ. δικαστής θὰ συγχωρήσῃ τὴν πρὸς ἐμέ φιλιαν σας... ἄλλ' αὕτη δὲν ὀφείλει νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τοῦ ψεύδους.

Ὁ κ. Πολλέ ὑπέστη νευρικὸν τιναγμόν· εἶχε δεχθῇ τὸ κτύπημα κατὰ μέσον στῆθος, καὶ ἐκπληκτὸς ἐφέλλιζε διαμαρτυρίας ἀκαταλήπτους...

— Κύριε, επανέλαθεν ὁ δικαστής, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἀγάπην, ἣν φαίνεσθε τρέφων πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνοχοποιήσω... Μόνον θὰ ἐννοήσετε, ἐλπίζω, ὅτι πᾶσα ἐπιμονὴ θὰ ᾔτο οὐ μόνον ἀνωφελής, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἀρμόζουσα. Εὐαρεστήθητε ν' ἀποσυρθῇτε. Ἄλλως τε, θὰ σὰς καλέσω προσεχῶς εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος δὲν ἦτο δειλός. Ἀλλὰ τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως τῷ παρέλυε πάσας τὰς δυνάμεις.

Παρετήρησεν αὐτὸς τὸν Βαροδὰν, ὅστις ἤδη ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπιμόνως προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν, ἀνέφξε τὸ στόμα ἵνα ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αἱ λέξεις ἐσταμάτησαν ἐν τῷ λάρυγγί του, καὶ, κατατεθορυβημένος, ὥσπερ κεραυνόπληκτος, εἶδε τὴν θύραν ἀνοιγομένην πρὸ αὐτοῦ καὶ εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς εἶχεν ἐξέλθει.

Γ'

— Φορέσατε τὸν πῖλόν σας, κύριε, εἶπε φωνὴ τις πλησίον αὐτοῦ. Θὰ ἀσθενήσετε.

Τῷ ὄντι, ὁ κ. Πολλέ ἐν τῇ ταραχῇ αὐτοῦ ἔμενε ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν χιόνα.

Ἦπῃκουσε μηχανικῶς καὶ παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τῷ εἶχε δώσει τὴν συμβουλὴν ταύτην.

Ἦτο νέος κομψὸς ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος ἐπεινδύτην μετὰ διφθερίνου περιτραχηλίου.

— Κύριε, επανέλαθεν οὗτος, φαίνεσθε γνωρίζων τὸν κατηγορούμενον.

— Ναί... ναί... τὸν γνωρίζω... εἶνε ὁ μάλλον ἐπιστήμιος φίλος μου.

— Τότε δὲν θ' ἀρνηθῇτε, ἀναμφιβόλως, νὰ μοὶ παράσχητε πληροφορίας τινάς.

Καὶ ὁμιλῶν ὁ ἀγνωστος ἤγγισε τὸν βραχίονα τοῦ κ. Πολλέ καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ βαδίσῃ συνοδεύων αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Ἀλλὰ... τίني δικαιώματι; τίς εἴσθε; ἐφέλλιζεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

— Οὐδὲν ἀπλούστατον. Εἶμαι ἐφημεριδογράφος, ρέπορτερ, ἂν ἀγαπᾶτε, ἐργαζόμενος εἰς τὸν «Ἀγγελιαφόρον», καὶ θὰ σὰς ἤμην εὐγνώμων...

— Εἰς τὸν «Ἀγγελιαφόρον»! ἀλλὰ δι' αὐτοῦ ἔμαθον τὴν φρικώδη ταύτην συμφορὰν. Σὰς παρακαλῶ, εἰπέτε μου, τί συνέβη... ἀκριβῶς.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ρέπορτερ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοὶ εἰπῇτε καὶ σῆς, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί... σὰς ὑπόσχομαι... Τότε ὁ Βαροδὰς πράγματι κατηγορεῖται ἐπὶ δολοφονίᾳ...

— Πράγματι. Αἱ πληροφορίες μας ἦσαν ἀκριβέσταται.

— Ἀλλὰ τίς τὸν κατηγορήσεν;

— Οὐδεὶς... ἡ μάλλον ἡ τύχη, ἡ ἐπικίνδυνος αὕτη τύχη, ἥτις εἶναι ὁ πολυτιμότερος βοηθὸς τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ, συγγνώμην, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ με' αὐτὸν τὸν καιρὸν εἶνε πολὺ ἀσχημον νὰ μᾶς βλέπουν νὰ συνδιαλεγώμεθα. Δὲν θὰ ᾔτο καλλίτερον νὰ εἰσέλθωμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὸ καφενεῖον;

Εἰς τὸ καφενεῖον! πλεόν τῶν εἰκοσιν ἐτῶν εἶχον βεβαίως παρέλθει, ἀφότου παρομοία ἀνοησία δὲν εἶχε συμβῇ εἰς τὸν ἐρημίτην τοῦ Πασού. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἐφρόντιζε περὶ τοιούτων πραγμάτων!

Ἠκολούθησε λοιπὸν τὸν ρέπορτερ καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀμφότεροι εὐρίσκοντο ἐνώπιον μαρμαρίνης τραπέζης, ἐν τινὶ καφεναίῳ τῆς πλατείας Μονσαί.

Ὁ κ. Πολλέ οὐδὲ κἂν εἶδε τὸ ποτήριον ζύθου, ὅπερ ἔθεσαν ἐνώπιόν του.

Ὁ δ' ἕτερος, εὐγενέστατος, τῷ παρουσίασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

— Μιχαὴλ Λαμπλέν, ἐκ τῶν τοῦ «Ἀγγελιαφόρου».

Ἡ ὄψις του ἦτο ἀφελὴς καὶ εὐφύης.

Δι' αὐτομάτου δὲ κινήματος ἀνταλλαγῆς ὁ κ. Πολλέ τῷ ἐνεχείρισε καὶ αὐτὸς τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Εἶτα δ' εἶπεν :

— Ἀκούσατε, κύριε, τὴν στιγμὴν ταύτην ἔχω χάσει τὸν νοῦν μου. Ἀφετέ με νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα με' δύο λέξεις : Ἀπὸ πεντήκοντα περίπου ἐτῶν εἶμαι ὁ φίλος, ὁ σύντροφος, ὁ ἀχώριστος τοῦ κ. Βαροδὰ. Ἐγὼ λοιπὸν γνωρίζω ὅτι οὐδέποτε ἄνθρωπος ὑπῆρξε τιμιώτερος αὐτοῦ. Γνωρίζω ὅτι δὲν διέπραξε τὸ ἔγκλημα, διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγοροῦσι. Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ εἴσθε τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον μοὶ παρουσιάζουσιν αἱ περιστάσεις, σὰς ἰκετεύω νὰ μοὶ ἀποκριθῇτε ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ, νὰ μὴ μοὶ κρύψετε τίποτε, ἐξ ὧν δύνασθε νὰ γνωρίζετε... καὶ μὰ τὸν Θεόν, θὰ προσέθετον, ἂν ἐτόλμων, ὅτι σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ με' βοηθήσετε νὰ τὸν σώσω.

Ὁ Λαμπλέν, καίπερ τιτλοφορούμενος λίαν μετριοφρόνως ὡς ρέπορτερ, ἦτο μάλλον ἀπλοῦς συλλογεὺς εἰδήσεων· μάλλον σκεπτικὸς ἢ ἀληθῶς φιλόσοφος ἠρέσκετο πρὸ παντὸς εἰς τὴν μελέτην τῶν προβλημάτων, ἅτινα τὰ «Διάφορα συμβάντα» παρουσιάζουσι καθ' ἐκάστην ἐν Παρισίοις, εἰς τὴν ὁξύνειαν τοῦ ἐρευνητοῦ.

Πετροικισμένος διὰ νοῦ λίαν εὐστόχου, ὀλίγον ὀξέος μάλιστα, φερόμενος ἐκ φύσεως πρὸς τινὰ δυσοιωνισμόν, μόλις παρεδέχετο τὰς ἀγαθὰς μάλλον ἢ τὰς κακὰς πράξεις.

— Τὰ πάντα ἔχουσι τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των, ἔλεγε συχνάκις.

Καὶ ἤθελεν εἶσθαι λίαν δύσκολον, ὅπως καταπίσῃ τις αὐτὸν νὰ κατακρίνῃ ἢ ἐπιδοκιμάσῃ ἐντελῶς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα πρᾶξιν.

Ἄν εἰς τὸν ἔπαινον προσέθετε τὸ «μόνον», ὅπερ μείοι καὶ συχνάκις ἐκμηδενίζει αὐτόν, ἐμετρίαζε τὸν φόγον διὰ τῶν «ὅμως», ἅτινα ἐδικαιολογοῦν ἐξηγοῦντα.

Παρ' αὐτῷ ὁ δημοσιογράφος δὲν εἶχεν ἐξαφανίσει τὸν ἄνθρωπον, καὶ αἱ ἀφηγήσεις του, ἐνδιαφέρουσαι πάντοτε, δὲν παρουσίαζον καθόλου τὸν καθ' ὑπερβολὴν ἀδιάκριτον ἐκείνον χαρακτήρα, ὅστις ἐνίοτε μετέχει τῆς προπετείας ἢ τῆς σκληρότητος.

Ἐφαίνετο γνωρίζων πολλὰ πράγματα ὅμως ἔλεγεν ὀλιγώτερα ἢ ὅσα ἐγνώριζε, διαφυλάττων πληθύν. λεπτομερειῶν διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ διδασκαλίαν, καὶ φρονῶν ὅτι τὸ κοινὸν ἐγνώριζεν ἀρκετάς, εὐθὺς ὡς ἐπίστευεν ὅτι γνωρίζει πάσας.

— Ἰδωμεν, κύριε, εἶπεν ἀκούσας τὴν ἐκλιπάρησιν τοῦ ἀρχαίου συμβολαιογράφου, θὰ σὰς ἐξηγήσω τί συνέβη. Ἄλλως τε, οὐδὲν τούτου σαφέστερον καὶ συντομώτερον. Βλέπω ὅτι εἴσθε ἄνθρωπος εὐλικρινὴς καὶ ἐνδιαφέρεσθε ζωηρῶς δι' αὐτόν τὸν χημικόν. Λέγετε ὅτι εἶνε ἀθῶος, καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι εἴσθε φίλος του. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως ἀναγκασθῇτε νὰ μεταβάλλετε γνώμην.

— Ἀδύνατον!...

— Ἔστω, δὲν συζητῶ τοῦτο! Ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις. Γνωρίζετε ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης, ἀγύρτης τις, γνωστότατος ἄλλως ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Παρισίων— τμήματος τῶν περιτριμμάτων τῆς κοινωνίας — τοκογλύφος, ἄρα κλέπτης, εὐρέθη δολοφονημένος. Εἶνε δ' ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη μετὰ τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισείας καὶ τῆς δεκάτης.

— Εἶνε βέβαιον ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην διεπράχθη τὸ ἔγκλημα;

— Βεβαίωτατον. Αὐτὸς ὁ κ. Καριβέρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν. Τὸν εἶδον. Ἡ αὐτοψία ὤρισε τὴν ὥραν τοῦ θανάτου. Ὅθεν τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀναμφισβήτητον.

»Εἶδον ὅμως τὸν δολοφόνον; Μάλιστα.

»Συνήντησαν εἰς τὴν κλίμακα πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς καταβαίνον· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ χαρακτηριστικά του, πρέπει ν' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ κατὰ προσέγγισιν.

»Γενεῖα ξανθὴ διχαζομένη.

«Εἶπον δὲ ὅτι ἦτο νέος, ἀλλ' ἡ κλίμαξ δὲν ἐφωτίζετο πολὺ ζωηρῶς. Εἰς τοῦτο τὸ ζήτημα μόνον εἶνε δυνατὴ ἀποπλάνησις. Τώρα πῶς ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἐγκληματίου;

«Ἐν πρώτοις κατέχουσι τὸ ὄπλον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν φόνον, μάχαιραν, ἡ μᾶλλον ἐγχειρίδιον, ἰσπανικῆς κατασκευῆς, ὅποια πωλοῦνται ἐν Τολέδῳ, μετὰ δαμασκηνῆς λαβῆς.

«Ἐπὶ τῆς λαβῆς δὲ ταύτης ὑπάρχουσι τὰ ἀρχικά Α καὶ Β. Αὐτὸ ἦτο πολῦτιμον τεκμήριον· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἂν ἐζήτουν τὸν ἐνοχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τῶν φερόντων τὰ αὐτὰ ἀρχικά, μάτην ἤθελον ἐρευνῆσαι.

«Ἀλλ' ἂν ὁ δολοφόνος ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀφήσῃ τὸ ὄπλον ἐν τῇ πληγῇ, ὅπερ δεικνύει ὅτι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἐμπείρου τινὸς φονέως, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ ἐξημένου ἀνθρώπου, ἐνδόντος εἰς λυσσώδη ὁρμήν, λίαν εὐεξήγητον ἄλλως, προκειμένου περὶ ληστοῦ οἷος αὐτὸς ὁ Καριβέρ, ἔκαμε κατὰ περισσώτερον ἀκόμη. Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, κατὰ δευτέραν τῆς ἀρχῆς ἐρευνᾶν—σημειώσατε τοῦτο, κατὰ τὴν δευτέραν μόνον, ὅπερ δεικνύει πόσον ἐπιπολαίως διεξάγονται αἱ τοιούτου εἰδους ὑποθέσεις—εὗρον κάτωθι τῆς κλίμακος, κατὰ τὴν εἰσέχουσαν γωνίαν τοῦ περιδόλου αὐτῆς, χαρτοφυλάκιον, οὕτινος τὸ δέσμα ἔφερεν αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀρχικά Α. Β. καί, ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ τούτῳ, τὰ ἐγγράφα τοῦ κ. Ἀνδρέα Βαροδά, ἐξ ὧν δύο γραμμάτια εἰς διαταγὴν, δύο χιλιάδων φράγκων ἔκαστος, διπλωμένα καὶ φέροντα κηλίδας αἵματος».

«Ὁ κ. Πολλὲ ἔκαμε χειρονομίαν ἐκδηλοῦσαν μανιώδη ἀπιστίαν.

— Σὰς βεβαιῶ ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἀκρίβεστάτα.

«Τέλος γνωρίζετε τὸ ἀστυνομικὸν ἀξιωμα, τὸ μυριάκις ἐξελεγχθὲν ὡς ἀληθές, καθ' ὃ ὁ δολοφόνος πάντοτε περιπλανᾶται περίξ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος.

«Ἐ! λοιπόν, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, καὶ πρὶν ἢ πορευθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ κύριος Ἀνδρέας Βαροδάς ἤρχετο, μὲ πρόφασιν ὅτι θὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτιον, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ οἰκοφύλακος ἀσημάντους πληροφορίας.

«Ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας Ἀσφαλείας εὐρισκόμενος ἐκεῖ ἔκρινεν ὅτι οἱ τρόποι τοῦ προσώπου τούτου ἦσαν παράδοχοι, τὸν ἠρώτησεν, ἐξηκρίβωσεν τὴν ταράχην του καὶ τὸν συνέλαβεν.

«Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν μετ' ὀλίγον ἐνεργηθεῖσαν ἐρευνᾶν, κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Βαροδά, κρεμασμένην ἐν τῷ κοιτῶνί του, πλησίον τοῦ κατόπτρου, τὴν θήκην τοῦ ἐν λόγῳ ἐγχειριδίου. Ὁ κύριος Βαροδάς, ἄλλως, οὐδὲ καὶ ἐπειράθη ν' ἀρνηθῇ.

«Εὐθὺς, ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν, ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἀπολωλότα καὶ ὁμολόγησεν!... Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ λέγετε ὅτι εἶνε ἀθῶος;

— Ναί, ἑκατοντάκις καί! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, κύριε, ὅτι ἔχετε σταθερὰν τὴν πίστιν. Καὶ ἐγὼ δὲ τώρα σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ἐπὶ τῶν βάσεων δύναται νὰ στηρίζεται ἡ πεποίθησίς σας! Ὁρμήθητε ἄλλως τε ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὅτι οὐδενὸς οὐδέποτε τὸ ἀδύνατον παραδέχομαι. Ἐκρίνα πάντοτε τὸν ἄγιον Θωμᾶν ὡς λίαν ἀπιστον. Μὴ μὲ θεωρεῖτε λοιπὸν ὡς ἀντίπαλον ἐκ προμελέτης.

Βαθυδὸν ὁ κ. Πολλὲ εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ψυχραιμίαν του. Ὁ ἥρεμος τόνος τοῦ ρέπορτερ δὲν εἶχεν ὀλίγον συντελέσει εἰς τὴν γαλήνην ταύτην.

— Κύριε, τῷ εἶπε, παρατηρήσατέ με καλῶς. Μήπως ἔχω τὸ ὕφος τρελλοῦ;

— Θεέ μου, ὄχι.

— Ὑπερέβην τὸ πεντηκοστὸν ἔτος. Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ἐξεπλήρωσα καθήκοντα δυσχερῆ. Ἐχω τὸν νοῦν ὑγιᾶ καὶ οὐδέποτε παραφέρομαι. Ἐ, λοιπόν, σὰς τὸ βεβαιῶ ἐν τιμῇ—ἐν τιμῇ, ἀκούετε—ὅτι ὁ κ. Ἀνδρέας Βαροδάς, ὁ φίλος μου, διήλθε μετ' ἐμοῦ, ἀπέναντι ἐμοῦ, καθὼς τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκεσθε σεῖς αὐτός, τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης πέμπτης καὶ ὅτι εἰς τὰς δέκα τῆς νυκτὸς ἡμεθα ἀπασχολημένοι ἀμφότεροι εἰς τὸ ζατρίκιον, ἐντὸς τῆς αἰθούσης μου, ἐν Πασσύ... Καὶ ἐγὼ δὲ τώρα, σὰς ἐρωτῶ, εἶνε ταῦτα ἀρκούντως σαφῆ, ἀρκούντως εὐκρινῆ;

«Ὁ Λαμπλὲν παρετήρει προσεκτικῶς τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην: «Μήπως ἔχω τὸ ὕφος τρελλοῦ;» δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ διὰ λίαν ζωηρᾶς ἀρνήσεως φρονῶν ὅτι οἱ χειρότεροι τρελλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν φαίνονται ὄντες τοιοῦτοι.

Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κ. Πολλὲ ἐφαίνετο ἀπολαύων παντὸς τοῦ λογικοῦ του.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν ὁ κ. Βαροδάς ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Εἰς τὰς ἑξ, καθὼς φθάνει καθ' ἐκάστην πέμπτην, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

— Ἐδειπνήσατε ὁμοῦ;

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ τί συνίστατο ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν;

«Ὁ κ. Πολλὲ ἔκαμε κίνημα σχεδὸν ὀργίλον. Στιγμὴ ἦτο αὐτὴ δι' ἀστεϊσμούς!

— Μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὰς ἐρωτήσεις μου, εἶπεν ὁ δημοσιογράφος. Μετ' ὀλίγον θὰ σὰς τὰς ἐξηγήσω. Τί ἐφάγετε λοιπὸν κατὰ τὸ δεῖπνον;

— Σταθεῖτε!... ναι, ἰδοῦ... Ζωμὸν κρέατος μὲ πάσταν, βιδέλο φρικασέ, πιζέλια τουρσί, φιλέτο ψητό, τυρί...

— Καφέ;

— Δὲν πέρνομεν ποτὲ τὸ βράδυ.

— Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον;

— Ἐκαθίσαμεν ἀνέτως ἐμπροσθεν τοῦ ζατρίκιου καὶ ἐπαίξαμεν τρία παιγνίδια.

— Τίς ἐκέρδισεν;

— Ὁ Βαροδάς. Ἐχασα τὰ δύο τελευταῖα. Εἰς τὰς δέκα δὲ καὶ τέταρτον ἀνεχώρησε.

— Πεζός;...

— Ἐδέησεν, ὡς πάντοτε, νὰ λάβῃ τὸ

λεωφορεῖον τὸ κομίζον τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἔξω Βουλευτῶν, καὶ νὰ καταβῇ ἐδῶ μάλιστα εἰς τὴν πλατεῖαν Μονσαί, κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον... Εἶναι λοιπὸν ἀδύνατον νὰ εὐρέθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἀννης εἰς τὰς δέκα... [Δὲν ἐδολοφόνησε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, καί, ἐλλείψει τῆς ἡθικῆς βεβαιότητος, ἡτις ὑπάρχει ἐν ἐμοί, καὶ ἣν οὐδὲν δύναται νὰ κλονίσῃ, ἔχω τὴν ὕλικήν βεβαιότητα τὴν μᾶλλον ἀναμφισβήτητον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Τ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δηλοῦμεν, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, ὅτι ὁ καυστερῶν τὴν λήσαν συνδρομὴν τῶν «Ἐκλεκτῶν» εἶνε ὁ κ. Ν. Δ. Λογοθέτης ἐκ Πατρῶν, διαμείνας ἐπὶ πολὺ ἐν Πύργῳ. Ὁ ἐκ Πύργου κ. Ν. Α. Λογοθέτης, ἐπλήρωσε πρὸ πολλοῦ τὴν συνδρομὴν του.

κυρίαν Κανάνη, Καν Ἰωαννίδου, Καν Ὀρσανίδου, Εἰρήνην Χατζηπέτρου, Καν Σαμιωτάκη, Μαρίαν Π. Μάγκου, Μαρίαν Μ. Δαμβέργη, Ἀμαλίας Ἀναγνώστου, καὶ κκ. Ἰωάν. Βωτυρᾶν, Κωνστ. Τσουκανέλλην, Ἀναστ. Μαραγκόν, Σταύρον Ἀποστολάκη, Χρῆστον Παπαγεωργίου, Δημ. Γιαγλόπουλον, Κον Κυριακόπουλον, Ἰωσήφ Λιζιέρην, Γεώρ. Ζώτον, Ἰω. Ρέλιαν, Στ. Χαλκοκονδύλην, Σπυρ. Μαρᾶτον, Ἀντ. Μάτσαν, Ἀντ. Γιαγκάκη, Λεωνίδα Ζωϊόπουλον, Γρηγ. Ξανθάκη, Ἐμ. Κλάραν, Ἰω. Γαρουφαλῖαν, Γεώργ. Καραμήτσαν, Ἀλέξ. Πατσην, Δημ. Κλουτσουινίτην, Διομήδην Π. Χονδροδήμον, Μιχαὴλ Μελᾶν, Ἰω. Βούκραν, Θ. Στεκούλην, Δημ. Μαρκότην, Ἰωάν. Σταυρόπουλον, Μ. Μεγαλίδην, Ἀνδρ. Βιολάνην, Ἰούδ. Νικολάδου, Σωτήριον Ι. Βασιλείου, Νικόλαον Ἀναγιάννην, Ἰωάννην Κοντογιώργην, Ἑρακλῆν Γέροντα, Κον Ψαρροδήμον καὶ Νικ. Κορῆν. Συνδρομαὶ ὧν ἐλήφθησαν. — κ. Ε. Δ. Δημόπουλον Πύργου. Μᾶς δεῖτε δρ. 1.80, τὰς ὁποίας παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς πέμψετε ἀπ' εὐθείας. — κ. Κ. Μιλλιάρη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀναστ. Βλαχόπουλον. Θὰ ἐξετάσωμεν. Εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν ἡμῶν δὲν ἀπεστείλαμεν «Ἡμερολόγια», πιθανὸν νὰ ἔλαβετε ταῦτα ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ ἐκδοτοῦ — κ. Γ. Κάλλην. Φυλλάδιον «Τοξικολογίας» ἀπεστάλη. — κ. Δ. Τσικουρίαν. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, ἀντίτιμον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Βεκιερίλλην. Ἐλήφθησαν δρ. 80. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». — κ. Εὐστράτιον Ρούπαν. Ἐλήφθη ἐπιταγή 30 φρ. χρ. Ἀπεστάλησαν ἀποδείξεις. Ἐγράψαμεν. — κ. Στέφ. Δ. Νοταράκη. Ἀπεστάλησαν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.